

צילמה: יעל קמחי אוראל

מה בגיליון:

- ◀ צרויה רונן חזרה לשמייר - רננה ברקאי שוחחה אתה
- ◀ שתי תערוכות - צילומי ארכיון נדירים לצד ציורים של אמני המקום
- ◀ דילמת הקליטה - מתי סוף סוף היא תיפתר?

ווארד אספה ואילם

לרעות ועמית
אבישי

מזל טוב
לרגל הולדת הבן

ברכות לרחלי ונועם
ולכל בני המשפחה

לרותי ששון
ושי שפיגלר

מזל טוב
לרגל הולדת הנכד

(בארה"ב)

בן לדניאל ומנור ששון

ברכות לויקו
ולכל המשפחה המורחבת

למירה שילה

מזל טוב
לרגל הולדת הנכדה

(בארה"ב)

בת לסינדי ואלון

ברכות לכל המשפחה המורחבת

שולחן עורך

ימי קורונה

בשער של בשמיר מס' 1 הופיעו יוסי מיכאלי ויורם רותם כאשר הם מתכננים את השלבים האחרונים של המפל בוואדי רחום. הרבה מים זרמו ברחום מאז ולשמחתי גם בחורף האחרון.

זה היה גיליון ממש "צנום" של 16 עמודים אבל הייתה בו סנסציה אחת גדולה תחת הכותרת: "מרד הנעורים". היו אלה הימים בהם בני ובנות הנעורים ארגנו הפגנות ומחאות על רקע פיטורי המדריך שלהם. אני זוכרת שהופעל עלי מכבש לחצים אדיר לא לפרסם את הראיון שערכתי עם ארבעה מבני הנעורים. גם היום, בדיעבד, אני חושבת שנוכח היה לפרסם.

ומי זוכר את המדור של **דרור גוטליב** "עושים שכונה"? מדור ביקורתי שהעלה בעיקר מפגעים למיניהם הדורשים תיקון ונכתב עם הרבה הומור?

המדור הזה גרם לי לא פעם לכאב ראש עד שבסופו של דבר, עקב השקפות מנוגדות של דרור ושלי הוא ירד. ירד, אבל לא לגמרי. שכן הוא הופיע מחדש, לפני כשנתיים, בגלימה אחרת בשם: הציבור שואל.

אגב, חלק מכותרות המדורים של העלון וגם שערי העלוניים הראשונים עוצבו (בהתנדבות מלאה) ע"י **דרור** וזו הזדמנות להודות לו על כך.

לשמחתי, עומד לצדי היום צוות שאני נעזרת בו היכן שיש לי ספקות ותהיות. וזה המקום **להוקיר תודה לצוות**.

לאחר פרישתו של דרור נחלצה **אתי נוסבאום** לעזרה לתקופה קצרה ואני שוב מודה לה על כך.

ובמסגרת התודות לכל מי שסייעו ועדיין מסייעים בהתנדבות מלאה לתכני העלון ועיצובו:

תודה למוטל'ה שהיה המגיה הראשון **ולשני מיכאלי** שעושה זאת כיום. **תודה לעירית שני** שמלווה אותי מהעלון הראשון, **לרוית בן-זאב ולאברהם אילת** שמתמידים שנים ארוכות. **תודה למראיינים הנהדרים שלי: ציקר (בעבר) ונעמה (בהווה).** וכמובן לכל ה"חדשים": **מתי, איריס, הלוחשת לספרים.** לכל הצלמים והצלמות ולכל בעלי התפקידים שמאד משתדלים לדווח בדרך כלל... (למרות שהפעם, קצת אכזבו) וסליחה אם שכחתי מישהו/י.

מאד מאד מקווה שהעלון הבא יכתב אחרי משבר הקורונה ובנימה הרבה יותר אופטימית.

היו בריאים וזהירים

שלכם, העורכת, יהודית מסד

סליחה חבר, אתה יודע שבכל פעם שאתה נוגע באקדח התדלוק, אתה נוגע בנגיפים של החבר Y שתדלק כאן אתמול? ושל החברה של החבר שתדלקה כאן רק לפני שעתיים?

ואת, חברה X, בכל פעם שאת לוקחת לידיך מפתח של רכב מהארון את נוגעת בנגיפים של החבר Y שהוא שכן של חברה שבקרה אותך בשבוע שעבר?

זוכרים?

כן... אחת האסוציאציות הראשונות שלי למהומה התקשורתית בכל המדינות סביב הקורונה ואיך להימנע ממנה, הזכירו לי את הקמפיין למניעת התחלואה באיידס מ-2016 של לשכת הפרסום הממשלתית.

ולא... אני באמת לא מתכוונת להקל ראש בעניין. סתם, רציתי לשתף אתכם בקטנה, באסוציאציה שעלתה במוחי, כדי אולי להעלות חיוך על פניכם, להעלות קצת את המורל.

מה עוד אוכל לחדש לכם בימי הקורונה?

ממש בשעות האחרונות לפני סגירת הגיליון ביקשתי מכמה מחברי שמיר בעבר ובהווה, השהים בכמה מקומות על פני הגלובוס, לשלוח כמה שורות על החוויה שהם חווים במקומותיהם. אני מקווה להיענות בחיוב.

אנא מכם כל קוראי העלון שמחוץ לשמיר (וגם בתוך שמיר כמובן) – כתבו ושתפו אותנו בחוויות האישיות שלכם בימי הקורונה העוברים עלינו. שלחו בבקשה למייל העלון:

bshamir@shamir.org.il

עלון ה-100

באמת ובתמים התכוננתי שיהיה זה עלון חגיגי ומושקע. עלון עם הרבה תוכן מעניין, הרבה תמונות, הרבה צבע... אבל וירוס קטן השתלט על עולמנו וטרף את כל הקלפים והתכניות, גם את שלי.

בגיליון הראשון של בשמיר המחודש, שיצא בינואר 2011, הייתי צעירה ב-9 שנים ועם מעט מאד ניסיון בעיתונות. אבל הייתה לי סקרנות והרבה מוטיבציה. חסר לי אז מקור אינפורמציה פנימי, כזה שלא יהיה רק אינפורמטיבי וידע לשקף ולחבר בין ההנהגה הנבחרת לקהילה, אלא גם לחבר בין אנשי הקהילה לבין עצמם. שכן בל נשכח שאוכלוסיית שמיר גדלה מאד מאז ואנחנו כבר מזמן לא קיבוץ בו "כולם מכירים את כולם" במלוא מובן המילה.

שלום לכל קהילת שמיר. שמי רננה ואני מתגוררת מזה חצי שנה בקיבוץ, בגבעת המוסד, במסגרת כפר הסטודנטים "שחר" של תנועת "החלוץ". במקור אני קיבוצניקית בעצמי, בת קיבוץ הזורע.

רננה ברקאי

במסגרת שעות ההתנדבות שלי בקהילה אני מעוניינת להכיר יותר את קהילת שמיר, ופניתי ליהודית מסד כדי לכתוב בעלון מדור ראיונות עם צעירי הקיבוץ, בתקווה להכיר לעומק את הצעירים החיים כאן וגם לעסוק בכתבה, שהיא תחום אהוב עלי.

בשנה האחרונה אני עוסקת בעיתונות במסגרת תפקידי כדוברת עמותת "עו"סים שינוי", עמותה המאגדת סטודנטים לעבודה סוציאלית ופועלת לקידום המקצוע מהיבטים של סטטוס מקצועי, תנאי שכר, אלימות כלפי עובדים סוציאליים ועוד.

בזמן האחרון מעניין אותי להעמיק בתחום העיתונות והתקשורת ואני רואה בראיונות עם הצעירים הזדמנות נפלאה לכך.

הצעירה הראשונה שפגשתי היא צרויה רונן, בתם של זאב ומירב רונן.

צרויה, בת 29, חזרה לקיבוץ לפני שנה וחצי. כיום היא סטודנטית שנה ד' לחינוך בלתי פורמלי ולומדת לתעודת הוראה בספרות במכללת בית ברל דרך "מרכז בובר לחינוך דיאלוגי". היא לומדת יום בשבוע ובדצמבר עומדת לסיים את התואר. "הקבוצה שאני שותפה בה במרכז היא של בוגרי תנועת "תרבות", היא מספרת.

מה מיוחד במסלול הלימודים שלך?

המסלול מאוד מעניין. אנחנו, הסטודנטים, מעצבים את הלימוד יחד עם המרצים, והשיעורים מבוססים על השתתפות אקטיבית שלנו. חצי מיום הלימוד הוא הרצאות של מרצי המכללה והחצי השני מורכב מפעולות שמעביר צוות מתחלף מבין הסטודנטים. הפעולות עוסקות בנושא משתנה על פי תכנית הלימודים, ומי שבונה אותן הוא הצוות של אותו מחזור סטודנטים. עכשיו, למשל, אנחנו מעבירים מחזור לימוד על שירת מלחמה, והפעילות שנבנתה בעקבות ההרצאה כוללת משחק פתיחה, קריאה משותפת וחיפוש הקשרים ועניין של הסטודנטים בתוכן מעבר למה שהמרצה נותן. זה מאפשר לנו לקחת את הלימוד לכיוונים רלוונטיים וחשובים לנו.

הפעולות מתקיימות בקבוצות קטנות וקבוצות של עשרים איש, ונוצרים בהן קשרים חברתיים, הרבה צחוקים ומקום להביע עמדות ולעצב אותן. עוד דבר מגניב הוא שאין ציונים. אם המטרה שלך היא להיות מצטיינת – מרכז בובר הוא לא המקום. בעבודות שאנחנו כותבים אנו משקפים את תהליך הלימוד וההפנמה שעברנו, ולא פעם הביטוי הוא בדרך של יצירת אמנות, למשל עריכת קטעים מסרטים או הפקת הצגה על בסיס הרעיונות והחוויית שאנחנו עוברים.

תוכלי לספר מה היא תנועת "תרבות"?

תנועת תרבות היא קבוצה של אמנים-מחנכים הפועלים בפריפריה הגיאוגרפית והחברתית של ישראל. הייתי בתנועה עשר שנים, תחילה בשנת שירות, אחרי זה במסלול נח"ל בצבא, אחר כך בפרק משימה בעפולה, ומאז חייתי בתנועת הבוגרים בעפולה ובהמשך בנתניה. הקבוצה שלי עדיין גרה בנתניה.

התנועה שואפת לשנות את פני התרבות בחברה דרך חינוך ואמנות. יש בה חברים שנוטים יותר לעיצוב מדיניות ועוסקים בנושאים כמו חלוקת תקציבי התרבות במדינה (רובם מופנים למרכז הארץ ומיעוטם לפריפריה), וכו'. יש גם פעילות רחבה של יצירת תרבות שונה בעיר שבה מתגוררים, כמו למשל פסטיבל "אין זו אגדה" שמופק כבר חמש שנים בנתניה. מופיעים בו אמנים מקומיים ואמנים מהתנועה, וחשוב לציין שאמן הוא לא רק מי שמופיע בתיאטרות הגדולים. אדם יכול להיות שחקן גם אם הוא לא עוסק בזה באופן בלעדי.

יש לי חברה שמנהלת כבר הרבה שנים קבוצת תיאטרון של נשים מבוגרות, שגם אני שיחקתי בה שנה. הן בונות הצגות ומציגות אותן בנתניה במקביל לעבודה הרגילה שלהן, בערבים ובסופי השבוע.

מה הייתה המוטיבציה שלך להצטרף לתנועה?

החלטתי לצאת לשנת שירות אחרי שחברה סיפרה לי שהצטרפה לתנועה ממש מגניבה שעושה משהו ממש חדש, שיש מלא חבריה שעושים ביחד משהו מהפכני. נשארתי לאורך שנים כי זה היה מקום שונה ואהבתי את האנשים. הרגשתי שיש שם אנשים שאני רוצה להיות איתם, שטוב לי איתם ושאני עושה איתם דברים חשובים. בתנועת הבוגרים הייתי בצוות שאחראי על תנועת הנוער, ועשיתי זאת במשך חמש שנים מתוך העשר שהייתי שם.

מה גרם לך לעזוב את התנועה לאחר עשר שנים?

הרגשתי שמציתי. היה לי קשה לגור בעיר גדולה כמו נתניה. הרגשתי שאני עומדת במקום ולא מתפתחת, לא לומדת דברים חדשים. רציתי להכיר את עצמי בעוד מובנים. החלטתי לעבור לשמיר יחד עם גידי, בן זוגי, אותו הכרתי בגרעין של התנועה.

איך לאורך השנים הגיבו לך שאת קיבוצניקית?

באיזשהו שלב בתנועה הרגשתי אורבנית בגלל סגנון הלבוש שלי. לפני 13 שנים, כשהייתי נערה, הלכתי יחפה, עם מכנסי בוקסר וחולצות גזורות. הרגשתי אורבנית ומחוברת לעיר. למרות זאת, לא משנה לאן הלכתי, תמיד כשהתחלתי לדבר זיהו אותי כקיבוצניקית. זה הפתיע אותי כי לא אמרתי שאני מקיבוץ. כששאלתי "איך יודעים?" ענו שרואים עלי.

למה החלטת לחזור לשמיר?

הטריגר היה שאחותי מרית עמדה ללדת. כשהיא הייתה בהיריון באתי לכאן הרבה כדי לעזור לה, עזרתי לה גם לעבור בית, נסעתי איתה לבדיקות וכו'. התחלתי להיזכר למה אני אוהבת את הצפון. הרגשתי שטוב לי פה. כשעזבתי את תנועת הנוער בקיץ התלבטתי מה לעשות ואמא שלי סיפרה שמחפשים עובדים לחינוך בחופש הגדול. כך הגעתי לעבוד ב"חצב" והרגשתי שאני לומדת דברים שבכל השנים בתנועת הנוער לא למדתי.

כמו מה למשל?

הרגשתי שאני הרבה יותר קרובה לילדים, לשטח ולעשייה חינוכית. בתנועת הנוער בעיקר ליוויתי את המד"צים והש"שינים הפקתי דברים. ב"חצב" עבדתי עם צוות של נשים מנוסות והרגשתי שיש לי הרבה מה ללמוד מהן. אחרי זה עבדתי שנה כמדריכה בנעורים, ועכשיו אני שוב ב"חצב".

זו שאלה קצת גדולה, אבל את מרגישה שזה המקום שלך, החינוך הבלתי פורמלי?

אני מרגישה שאני בתקופה של גיבוש זהות מחודש, כאילו חזרתי לגיל 17. חזרתי להיות נערה מתבגרת מבחינת השאלות שאני שואלת את עצמי. חינוך בלתי פורמלי "זורם לי בעצמות" כי אני עושה את זה מגיל 15. הייתי מד"צית ב"שומר הצעיר", ש"שינית, מורה חיילת. תמיד חיפשתי את תחום החינוך הבלתי פורמלי ואני מרגישה שהוא הבית שלי. יחד עם זאת, אני לא יודעת מה הצעד הבא שלי. זה בטוח יהיה חינוך בלתי פורמלי במובן הערכי. אני כן יודעת שמה שלא אעשה, ארצה להרגיש משמעותית וגם שאני מצליחה לבטא את עצמי ולהביא רעיונות וחלומות שלי. חשוב כמובן לעבוד בצוות שטוב לי איתו.

את רואה את עצמך נשארת בצפון?

כן, וספציפית בשמיר. אני מרגישה שזה הבית שלי. חזרתי הביתה אחרי הרבה שנים שלא חייתי בו.

מה את אוהבת בקיבוץ?

יש לי פה משפחה גדולה ואני אוהבת להיות קרובה אליה. יש לה נוכחות גדולה בחיים שלי. אני אוהבת את זה שאנחנו קהילה קטנה ומגובשת, יש לי הרבה ביטחון שתמיד יש לי מקום כאן. מה שלא אהבתי בעיר הייתה הרגשת הזרות, שאני רק "אחת מ...".

אני אוהבת להכיר את הורי הילדים שאתם אני עובדת. זה חסר לי בעבודה בעיר. מבחינה חינוכית אני מרגישה שהעבודה בקיבוץ מצליחה להיות יותר מעמיקה. מאחר ששמיר הוא הבית שלי חשוב לי לתרום לכך שיהיה מקום חם ואוהב, יש לי תחושת אחריות על הכיוונים שהקהילה הולכת אליהם.

לפני כמה שנים לא ראיתי את העתיד בשמיר. חשבתי שלא אחזור לכאן, והיה לי קצת צפוף פה. חיפשתי את המקום שלי, לראות את עצמי בכל מיני דרכים ומרחבים. שמיר היה צבוע לי במה שהייתי כנערה. היום, כשאני פה, אני מאד שמחה ומרגישה יותר מגובשת. חזרתי שונה ממי שהייתי כשעזבתי לפני 12 שנים.

יש לי היום מספיק ביטחון במי שאני, בזהות ובמקום שלי. תחושת ה"צפיפות" פה פחות מעסיקה אותי. גם הקרבה למשפחה היא הרבה יותר משמעותית היום מאשר בעבר. אני חושבת להקים משפחה ובית, וטוב לי שזה יהיה במקום קהילתי ומחבק. גם כי המשפחה שלי פה וגם כי הייתי רוצה שהילדים שלי יהיו פה.

מניעת מטרדי יתושים

קהילת שמיר יקרה,

מתוך דאגה לצמצום מטרדי היתושים, המהווים סכנה לבריאות הציבור, אנו נערכים להשמדת מקורות דגירת זחלי יתושים גלויים וידועים במרחב הציבורי.

נבצע פעולות מנע בתעלות ניקוז, בריכות, ביוב ושלוליות מים עומדים במקומות ציבוריים.

אולם אין די באמצעים אלה בלבד.

מים עומדים הם מצע להתפתחות יתושים!

הנכם מתבקשים לעזור במאמץ ולצמצם מטרדי היתושים, לבדוק את חצרות הבתים והאזור הקרוב לבית.

- להימנע מהשקיית יתר ולייבש מים עומדים
- לתקן נזילות מדודי שמש ולנקז מים עומדים במרזבים.
- לרוקן מים עומדים מתחתיות עציצים ואדניות, דליים אגרמלים מיכלים וכו'
- מומלץ להסיר את תחתיות העציצים או למלאן בחול אשר יספוג את עודפי המים.
- לייבש מזרקות נוי ובריכות שחייה לא פעילות.
- לשאוב מי גשמים שחדרו למקומות נמוכים בחצרות, מרתפים ומקלטים
- יש למנוע הצטברות מים בשוחות ניקוז ולבצע הדברה שוטפת במקרים של מים עומדים.

במידה ואיתרתם מוקד מים עומדים פנו ישירות או שילחו הודעה

למלפון 050-7314526

תודה מראש על שיתוף הפעולה

וולטר

אמנות בשמיר

מאוצרות הארכיון

ועד לציור בעליית הגג

מאת: גלית אורן

בימים אלו מוצגת בחדר האוכל התערוכה השנתית של תלמידי האקדמיה לציור פיגורטיבי של אמיר ניר. חמישה ציירים מקומיים מציגים בה את ציוריהם: **עירית שני, איריס נתנזון, דורי כהן, אירנה שניל ויוסי אמדו.**

יש ביניהם הלומדים ציור כבר יותר מעשור, אחרים החלו רק השנה.

מרתק לראות איך כל אחד מהם מתמודד עם האתגר הגדול של הציור הפיגורטיבי - ייצוג המציאות דרך הציור.

בציורי השמן של **איריס נתנזון** יש התמודדות אחרת עם הייצוג של הגוף.

איריס לומדת ציור אצל אמיר ניר מזה כשבע שנים. בדצמבר 2018 היא חלתה במחלת הסרטן ועברה טיפולי כימותרפיה, שבעקבותיהם כמעט ולא יצאה מהבית במשך כחצי שנה.

באותה תקופה הציור הפך עבורה מתחביב לדרך חיים מרפאה. מדי יום הייתה עולה לסטודיו הקטן שבעלית הגג, משמיעה מוזיקת רקע ומתחילה לצייר. כל ציור התחיל בסקיצה של הגוף, אשר הולבשה שכבות על גבי שכבות של צבעי שמן. חלק מהעבודה נעשה בעזרת שפכטלים, מה שהותיר בציור תחושה של ראשוניות ואקספרסיביות. הגוף העירום קיבל עיוותים וצבעים לא ריאליסטים, אשר העניקו לו את הממד הרגשי של הכאב והפגיעה.

במרחב שנוצר בינה לבין הבד, יכלה איריס לצייר את מה שלא יכלה להגיד, אפילו לעצמה. שפת האמנות, בניגוד למילים, אינה שיפוטית, והבד מכיל את מה שהאוזן מתקשה לשמוע.

העבודה על הציור מסתיימת כאשר הציור מבשר 'שעשה את שלו'.

"התחושה שלי כציירת", אומרת איריס, "היא שאני כמו צינור, מעבירה אל הבד את האנרגיה מהיקום. הציור עוזר לי בהתמודדות עם המחלה ובריפוי ממנה, בכך שאפשר לי לבטא את עצמי, לשחרר את הכאב, להכיר ולהוקיר את הטוב שבחיי."

מעבודותיה של איריס נתנזון. (תמונות נוספות של יוצרי שמיר – בשערי העלון)

שגרת התערוכות על קירות המרחב הציבורי בשמיר החלה לפני כ- 5 שנים, כחלק מחגיגות שנת ה-70 לקיבוץ. מאז ועד היום הובילו 'סמני הדרך' ללא מעט יוצרים, משמיר ומבחוץ, שבחרו לחשוף את עבודותיהם כאן במקום הזה.

אני מאמינה שהאמנות מזינה את הנפש לא פחות מהאוכל אשר מזין את הגוף, וכי היכולת להתרשם מיצירה ואסתטיקה היא מעלה אנושית, שבכוחה להפיח משמעות, חיוניות ותקווה בחיי הפרט והקהילה.

השנה, סביב חג ה-75 לשמיר, הוצגו מספר תערוכות הקשורות לקיבוץ.

- "חולצה משובצת" למיכל זכאי פיקמן, הוצגה בחדר האוכל ולוותה בשיח גלריה מרגש בו סיפרה היוצרת על הזיקה בין עבודותיה לקיבוץ בו נולדה וגדלה. במקביל, הוצגו תצלומי אוויר ענקיים של הקיבוץ לדורותיו. שתי תערוכות שלכאורה זרות זו לזו, מתחו קו חזותי מעניין, בין משבצות החולצה ומשבצות העמק בצילומי האוויר.
- במועדון לחבר הוצגו ציוריו של עמי צור בתערוכה "ריאליזם קסום". עמי יוצר בקהילה כבר שנים רבות, וזו הייתה הזדמנות נדירה להתרשם מיצירותיו.
- במסדרון המבואה הוצגה תערוכת צילומים אישית ומרגשת של רויטל כגן-בן אדר, יואב אילת וחגית בן אפרים. את צילומי הטבע של חגית ניתן לראות עדיין בסביון.
- צילומים מסוף שנות ה-30 של מייסדי הקבוץ בדרכם מרומניה לארץ הוצגו לראשונה הודות לשחר אהרון ולירון ליטמן, שלקחו על עצמם את סריקת קבצי המקור מהארכיון.

תודות לאסנת גמרסני, רכזת התרבות, שתומכת ומאפשרת לתערוכות להמשיך ולהתקיים בשמיר. הרבה תודה למרית רונן שמעלה חומרים יקרי ערך מהארכיון ומאפשרת לחשוף אותם לעיני הציבור ותודה גדולה לאתי פרדו נוסבאום, על שש שנים של עבודה משותפת ומעשירה. הרבה הצלחה בהמשך דרכך.

הודעת צוות העלון

מאז שנפתח בעלון המדור "הציבור שואל" התקבלו הרבה מאוד שאלות/בקשות/הודעות מהציבור ואנו שמחים לומר שרובן נענו וטופלו.

כל סוגיה המועלית ונשלחת לפרסום נבחנת תחילה על ידי העורכת וצוות העלון, והיא מתפרסמת אם מצאנו שיש בה עניין לציבור רחב. איננו מפרסמים פניות בעלות עניין אישי או המנוסחות בדרך פוגעת ומעליבה.

רוב השאלות נשלחות אלינו לאחר שהשואל פנה לבעל התפקיד האחראי ולא קיבל תשובה מספקת לפי דעתו.

ואחרי שאמרנו כל זאת – השאלות מועברות לבעלי התפקידים האמונים על הנושא המדובר ויכולים לענות, להסביר ולהציע פתרונות.

והנה לאחרונה יש בעלי תפקידים שמבקשים להימנע מפרסום תגובתם מעל דפי העלון. הם מבקשים לענות לשואל באופן פרטי ולא מוכנים שתשובתם תתפרסם, למרות שהדבר עשוי לעניין ציבור גדול ולא רק את מי שפנה ושאל.

להבנתנו, עיתונות בחברה דמוקרטית תפקידה להציף בעיות, ליידע את הציבור ולשמש במה לדיון ציבורי.

פרסום שאלות ותגובות עליהן מגביר את השקיפות והנגישות למידע, שהנהלת הקיבוץ מצהירה השכם והערב שהיא חפצה בהן.

נכון, כל נושא תפקיד ציבורי חשוף להרבה מאוד ביקורת (ולפחות מדי פירגון), אבל מענה גלוי לשאלות הציבור הוא חלק מהתפקיד! שאלות שצוות העלון חושב שראוי לפרסמן – ראויות גם לתשובות שתתפרסמנה.

תודה מראש על שיתוף הפעולה.

מארכיונו של אברהם אילת - שנות ה 70

מטע ונוטעים

סבא עמלני בפתח סככת המטע

הרשל מדריך את הדור הצעיר

אד ונדרמיר, רוזלין אדוט ואחרים ביום נטיעות

איתן טנא בשבילים המוצפים

בימים ההם... בזמן הזה - "מה היה פה לפנינו" (1)

ארכיון שמיר :

בעלונים הקרובים נפרסם סקירות היסטוריות על מה שהיה "פה" (בעמק החולה ובגבעת ברגיאת).
"לפנינו" (שמיר) – כפי שפורסם בלוח הארכיון בחודש פברואר. הפעם – הכפרים הערבים שהיו בברגיאת
וסביבתה הקרובה.

בראשית המאה התשע-עשרה היו יושבי עמק החולה מעטים, בעיקר בדואים וכפריים מהרי הגליל שירדו
לעמק לרעות בו
צאן או לגדל בו
גידולי קיץ.

מעט הכפרים שהיו
בעמק וסביבו היו
בנויים בקתות
גומא ומעט בתי
אבן.

בתמונה מימין,
כפר ע'וורני בנוי
בקתות גומא.
(התמונה מארכיון
שמיר).

במהלך המאה
התשע-עשרה
השתלטו על
אדמות העמק
שיחיים בדואים
מהגולן, דרוזים
מחצביה, ונוצרים

ממרג' עיון, והכפיפו את תושבי העמק לשליטתם. הם השתלטו על אדמות העמק, או בכוח או על ידי רכישת
אדמות זולות בעיתות משבר. רבים מהכפריים "מכרו" עצמם לשליטים בעקבות רעב או מצוקה, ונחשבו, הן
בעיני עצמם והן בעיני האמירים והשיחיים, כרכוש. גם אלה שנותרו חופשיים היו כפופים למרותם של
השליטים המקומיים.

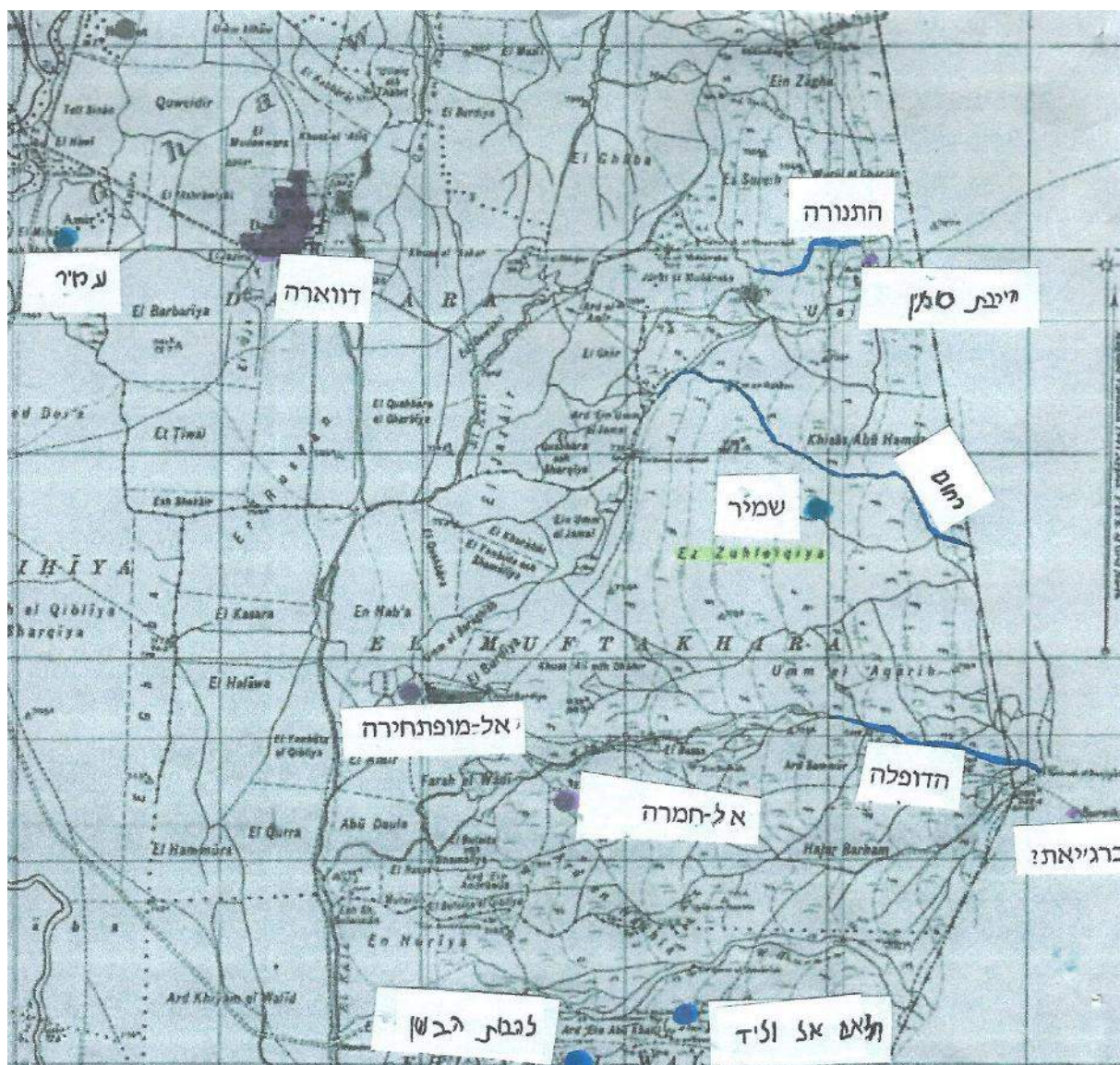
בתקופה זו גם החלו להתיישב בעמק בני שבט העירנה, שקיבץ לתוכו חיילים ועריקים מצריים, עבדים
נמלטים, ומשפחות שברחו מכפריהן בעקבות סכסוכים. עיקר קיומם בא מרעיית תאווים, קליעת מחצלות
וגידולי שדה, והם חיו כאריסים של השליטים המקומיים. לצריכה עצמית דגו בימת החולה, וגידלו ירקות
וקצת דגנים.

לפני מלחמת העולם הראשונה חיו בעמק החולה כ-4,000 נפשות, ותחת המנדט הבריטי צמחה האוכלוסייה
לכ-10,000 נפשות, שחיו בכארבעים כפרים ערבים. בזמן הקרבות ב-1948 ברחו מרבית הע'ורנים לסוריה,
ורבים חזרו לתחומי ארץ ישראל במהלך 1949, והתיישבו בגליל המערבי ובסביבת הכנרת.

לקראת סוף שנות ה-30 רכשה קק"ל אדמות לאורך מורדות הגולן הצפוניים, בין נחל עורבים לנחל שונית –
עליהן הוקמו בהמשך כפר סאלד, שמיר, ולהבות הבשן. חלקות האדמה שהוקצו לשמיר נרכשו מפאריס עפש,
משיח' זעל סלום, וממשפחת נימר – שמכרה שני-שליש מאדמתה באזור לקק"ל. עסקה זו נעשתה על ידי
אביו של השיח' עבדאללה נימר, מבלי שהוסדרה רשמית חלוקת השטח: אילו שני-שליש יהיו ברשות קק"ל,
ואיזה שליח יישאר בידי משפחת נימר. הצדדים הסכימו (מילולית) שהשטח הפורה שבעמק יישאר בידי
משפחת השיח', ואילו גבעות הטרשים במורדות הגולן יועברו לקק"ל.

אך לפני שהוסדר הדבר רשמית מול השלטונות, מת השיח', ובנו עבדאללה ירש אותו.

השיח' עבדאללה היה לאומן סורי, שזעם על אביו שמכר אדמות ליהודים. לבטל את המכירה לא היה יכול כבר, אך לסכל את ה"מפרוז" – הסדרת חלוקת האדמה מול השלטונות – יכל גם יכל. ותיקי שמיר זכרו כיצד היה מופיע השיח' בשטחי הקיבוץ, ומכריו ששליש מכל סלע ורגב שייכים היו לו. זו כמובן לא היתה כוונת המשורר בעיסקה בין קק"ל לאביו של השיח' עבדאללה, אך זו היתה דרך טובה להפריע ליישוב השטח בידי יהודים. כל פגישה שנקבעה להסדרת העניין נדחתה בתירוצים כאלה ואחרים, במשך 4 שנים, עד שהעניין "נפתר" סופית במלחמת העצמאות.

בתמונה מעלה, מיקומם של הכפרים הערבים שהיו באדמות השייכות כיום לשמיר.

על האדמות של שמיר היום ישבו לפני 1948 שלושה כפרים ערבים: אל מופתחירה, אל חמרה, וברגיאאת. מעטים מביניהם עיבדו אדמות שהיו בבעלותם, ומרבית הכפריים היו אריסים שעיבדו אדמות בבעלות משפחת השיח' עבדאללה נימר, משפחת פאריס עפש, ומשפחת האמיר פעור.

אל חמרה שכן מזרחית לבסיס העלייה לשמיר, וסקרים ארכאולוגיים מצאו במקום שרידים של בתי אבן וטחנת מים. הכפר ננטש ב-1.5.1948 בגלל הקרבות.

אל מופתחירה היה כפר עירוני מבוסס, מערבית לבסיס העלייה לשמיר ובשטחי מטע הזיתים. חלק מתושביו היו בעלי קרקעות ולא אריסים, וסקרים ארכאולוגיים מצאו שרידים של מבני אבן ומספר טחנות מים. בכפר אף היה בית ספר קטן. תושבי אל מופתחירה עסקו בחקלאות – הם גידלו חיטה, תירס, בצל, ומספוא.

ב-1944-1945 חיו בכפר, וישוב הלוויין שלו ברג'יאת, כ-350 אנשים, בכ-90 מבנים. הכפר ננטש בשני גלים, ב-1.5.1948 וב-16.5.1948, בזמן מבצע יפתח לכיבוש הגליל העליון.

ברג'יאת, שבדומה לשמיר לקח את שמו מגבעת ברג'יאת עליה שכן, היה כפר לוויין של אל מופתחירה, ושכן בסביבות "הסכר", ליד טחנות המים שניתן עוד לראות על הירדנון. גם הוא ננטש כנראה בראשית מאי 1948.

חברי שמיר ותושבי ברג'יאת והבדואים של האזור היו במגע יומיומי, ולרוב ביחסי שלום.

בשנת 1946 כתב יהושע (שיקא) מרקוס, חבר שמיר, על רשמיו מהאוכלוסייה המקומית. תושבי ברג'יאת עסקו בחקלאות קיום, על מעט אדמה, וסבלו מעוני וממחלות. מנדל חיימוביץ' (חבר שמיר ושומר השדות) זכר כיצד, לאחר שגילה שלילדי הבדואים לא היו נעליים לחורף, מכרה סנדלריית הקיבוץ זוג נעליים לכל ילד תמורת גרוש אחד.

למרות החמרת העוינות בין הערבים ליהודים בשנים שלקראת סיום המנדט הבריטי, היחסים הטובים עם ברג'יאת נשמרו לרוב, גם כשתושבי כפרים אחרים באזור התנכלו לקיבוצים. לעומתם, אל חמרה וח'יאם אל וליד (היום בשטחי להבות הבשן) היו מוקדים לפעולות עוינות כנגד שמיר ולהבות הבשן.

מבין ערבי האזור היו לחברי שמיר יחסים קרובים במיוחד עם

הבדואים שחיו בעוקדה (מזרחית לח'ירבת סומיין), בזכות ג'אסם מוביל המים הזכור לטובה. הוא סייע רבות לחברי שמיר בשנים הראשונות והיה מיוודד עימם. כשהתחתן יצאה משלחת משמיר לחגוג איתו בחתונה.

בתמונה למעלה, ג'אסם על הגמל שלו בפתח המחנה.

בתמונה משמאל, ג'אסם ואשתו.

דילמת הקליטה

לאור ההצבעה האחרונה לקבלה לחברות ודחית הקבלה של אחת המועמדות עלה נושא הקליטה לכותרות.

- האם קליטת חברים חדשים לקהילה מיטיבה או פוגמת באיכות הקהילה?
- האם כדאי לקהילה לקלוט רק אנשים הדומים למירב האנשים בקהילה, או להיפך?
- האם קהילת שמיר רוצה להיות גדולה או קטנה?
- האם הקהילה חייבת לקבל בן/בת זוג של חבר בקהילה?

הגדרות:

קליטה – קליטה בקיבוץ היא כותרת לתהליך ההתחדשות ולעתים גם לצמיחה הדמוגרפית שלו. לקליטה בקיבוצים יש שני קהלי יעד עיקריים: קליטת בני / בנות קיבוץ ובני / בנות זוגם, וקליטה חיצונית - של אנשים ומשפחות שלא נולדו בקיבוץ. (מתוך: שווים – האתר של המטה השיתופי של התנועה הקיבוצית).

קהילה - יכולה להיות מוגדרת במספר אופנים:

- קבוצת אנשים הגרים באזור גאוגרפי מסוים, תחת אותו שלטון.
- קבוצה חברתית בכל גודל, שחבריה חיים במקום מוגדר, חולקים ממשל משותף, והם בעלי מורשת תרבותית והיסטורית משותפת.
- קבוצה של בני אדם בעלי עניינים משותפים (אינטרסים או דעות), הפריה הדדית והרגשת שותפות.
- קבוצה חברתית, דתית, מקצועית או אחרת, שחבריה הם בעלי עניין משותף (כמו קהילת העסקים, או הקהילה היהודית, שעקב רדיפות נדדה ממקום למקום ושמרה על זהותה כקהילה).
- קבוצת פרטים שיצרו קשרים חברתיים הפועלים בגבולות מסוימים, מקושרים למקום, ויש להם מאפיין רצון או עניין משותפים.

הסוציולוגיה רואה באדם יצור חברתי, שיש בו צורך להשתייך לקהילה. גם מבחינה אטימולוגית, המילה קהילה באה מלשון "קהל", משמע, קבוצת אנשים. השתייכות לקהילה היא צורך בסיסי של בני-האדם. אפילו דמות ספרותית של גיבור בודד כמו רובינזון קרוזו, הייתה זקוקה לחברת בני אדם להפגת הבדידות, אותה מצא קרוזו אצל ששת. גם לדמויות אחרות היו בני שיח (דון קישוט וסנצ'ו פנשו, שרלוק הולמס וד"ר ווטסון).

למרות השוני בהגדרות הקהילה, המשותף לכל סוגי הקהילות הוא הרגשת הזהות של חברי הקהילה, היוצרת תחושה שהאדם אינו לבד, ומכאן הניסיון ליצור סמלי זהות ייחודיים: סלנג או שפה מקצועית, לבוש, סמלים, ערכים, נורמות ודפוסי התנהגות.

קהילות מורכבות מקבוצות שונות.

קבוצה - התארגנות חברתית של שני בני אדם או יותר, שקיימים ביניהם יחסי גומלין יציבים, התלויים במידה שיש להם אינטרסים או מטרות משותפים ובמידה שהם תופסים את עצמם כחברים בקבוצה.

קבוצה מוגדרת במילון "רב מילים" כ "מספר בני אדם שיש להם מכנה משותף ההופך אותם ליחידה אחת, כגון הימצאותם במקום אחד באותו זמן, מטרה משותפת, פעילות משותפת ועוד."

מקום הקהילה בחיי האדם

חיהם של בני האדם סובבים לרוב סביב שלושה מישורים:

- עבודה
- בית/משפחה
- מקום בילוי - מקום ללא מחויבויות. בארצות האנגלוסקסיות זה יהיה הפאב בו מבליים בדרך בין העבודה לבית, יכול להיות גם מועדון ספורט או כל מקום אחר. התכונה המאפיינת מקום כזה היא העדר התכליתיות שבו, העדר המחויבות, האדם נמצא במקום כי נעים לו, ולא כי הוא צריך להיות בו.

הקהילה יכולה למלא את מקומם של כל אחד מהמישורים האלו - אם כי לרוב היא באה למלא את הצורך בבילוי ומילוי שעות הפנאי. (ויקיפדיה).

יתרונות הקליטה והקהילה הגדולה והמגוונת.

- קבוצה מגוונת של פותרי בעיות תעלה בביצועיה על קבוצה שתורכב מפותרי הבעיות הטובים והמבריקים ביותר, כך מראה מחקר חדש של אוניברסיטת מישגן (רפי דר גלובס).
- חברה בת קיימא חותרת להבטחת המשכיותה. משפחה מעבירה את נכסיה המשותפים לדור הבא. הקיבוץ רצה ורוצה "להעביר" (להוריש) את עצמו לבניו". (עו"ד מיכי דרורי, ראש המחלקה המשפטית בתנועה הקיבוצית).
- הפתרון להזדקנות החברה - צמיחה דמוגרפית. (מצגת "קליטה יזומה בקיבוץ" המטה השיתופי).
- מטרות הצמיחה הדמוגרפית בקיבוץ (מצגת "קליטה יזומה בקיבוץ", המטה השיתופי) היא הבטחת המשך קיומו של הקיבוץ השיתופי ע"י גידול אוכלוסיית החברים היכולים לתרום להמשך קיומו משלוש בחינות עיקריות:
 - כתורמים אקטיביים לתחומי החברה, הניהול, המקצועיות.
 - כתורמים פסיביים בהוזלת עלויות השירותים והגדלת אוכלוסיית הילדים.
 - כמגדילים את הכנסת הקיבוץ מעבודה.

חסרונות הקליטה והקהילה הגדולה והמגוונת:

- הכספים המשולמים עבור הקהילה ע"י תושבי ההרחבה הם מס כפול או משולש ואין ולא רואים תמורה מהם. החברים גם מאשימים את הקיבוצים ואת המועצות האזוריות שעושים יד אחת בנושא. (צאלה קוטלר גלובס).
- "יש בין סוגי האוכלוסיות השונות מתחים הנובעים לא על רקע אישי אלא על רקע מבני". "עצם הקיום של הבדלים בין חובות וזכויות ביישוב אחד, יוצר מתחים בעיקר בנושאים של קבלת החלטות. זה מקור בלתי נדלה לקונפליקטים". (ד"ר שלמה גץ, המכון לחקר הקיבוץ באוניברסיטת חיפה).
- אחת הבעיות המרכזיות היא מספר הסטטוסים של חברי הקיבוצים: "כיום בקיבוצים ניתן למצוא לפעמים עד שבעה סטטוסים שונים: חבר מלא, חבר בעצמאות כלכלית, בן או בת זוג של חבר, חבר באגודה הקהילתית, שוכרי דירות לטווחים ארוכים, בנים שהם במעמד זמני. ריבוי הסטטוסים הזה מייצר מעמדות ביישוב וזה לא טוב כי החלטות יתאימו לסטטוס אחד ולא לאחר. זה צומת שמייצר מתחים בעיקר על רקע עלויות החיים ביישוב, מי משלם איזה מסים. (ד"ר זאביק גרינברג מהמכללה האקדמית תל חי).
- ככל שנקלוט יותר חברים כך יהיה לנו פחות פירות נכסים (מתוך שיחה עם חברים לאחר ההצבעה האחרונה לחברות).
- מדוע לקלוט חברים שיש חשש גדול לגביהם שיהיו עול על הקהילה (מתוך שיחה עם חברים לאחר ההצבעה האחרונה לחברות).

דעתי האישית:

- ישוב שלא יקלוט חברים מכל הסוגים והמינים סופו להתנוון.
- עדיין לא מצאו מערכת שיודעת לחזות האם החבר הנקלט יתרום לקהילה או יהווה נטל ולכן כדאי לקלוט על פי פרמטרים הכי אובייקטיביים שאפשר ולא לנסות לחזות את העתיד. כמאמר המשפט הידוע נבואה נתנה לשוטים.
- קהילה מגוונת תורמת בהרבה מובנים והרבה פעמים מכיוונים לא צפויים.
- זה נכון שהמשאבים, גם הכספיים וגם הפיזיים, מוגבלים אך לא ניראה לי שעל פי מספר בני הקהילה ובני הזוג הצפויים בעתיד אנו נמצאים במצב בו כדאי להתחיל לצמצם בקליטה מחשש שהמשאבים יגמרו.
- על פי ניסיון העבר אפשר לראות שהיו "שגיאות" בקליטה פה ושם, אך על פי רוב - האנשים שנקלטו בקהילה תרמו לה, ולכן המצב של קהילת שמיר היום הוא מצב טוב.

תודה שקראתם, ולהתראות בעלון הבא.

עדכונים ממערך החינוך מאת: מירב סולומון

יום המשפחה בגיל הרך:

יום המשפחה נחגג מידי שנה בכל בתי הילדים. זהו יום של חיבורים. בשיח, בביקורים ואירוחים, בפעילות משותפת, בעשייה למען האחר, בחיבור רב דורי וחיבור קהילתי. השנה, בגן רימון חגגנו קצת אחרת. הכל התחיל בשיח עם ילדי הגן כהכנה ליום המשפחה. הילדים נשאלו ודיברו על מקום העבודה של הוריהם. התברר שהרבה מאוד הורים עובדים בשמיר ואז התגבש רעיון של טובי וצוות הגן, שהפעם, במקום להזמין אלינו לגן, נלך להתארח במקומות העבודה של ההורים. ההיענות הייתה אדירה וההתלהבות רבה. נקבעו שלושה ביקורים בשבוע יום המשפחה. התארחנו בחדר האוכל ובחדר האפיה של ג'ני, באופטיקה מוצרים ובשלא"ג.

ילדי גן רימון מתארחים באופטיקה (למעלה ובשלא"ג (למטה). צילמו: הצוותים החינוכיים

ההתרגשות בקרב הילדים הייתה רבה. הביקורים היו מושקעים עם המון חשיבה ותכנון, על מנת להתאים אותם לילדים. למדנו, חווינו, התנסונו, שאלנו שאלות ונהנינו. איזה כיף היה.

מחכים כבר לביקורים הבאים...

תודה לכל ההורים והמארחים שנרתמו למשימה.

בגנון גפן בחרו השנה לארח את הסבים והסבתות.

מפגש סבים ונכדים בגנון גפן. צילום: צוות חינוכי

הם הוזמנו לבוקר שישי לפעילות משותפת של סבים ונכדים. אפו עוגיות, קישטו שקיות וקיבלו ביחד את השבת בשירים ובברכות.

כל פעילות כזאת מחזקת את ההיכרות והחיבור לקהילה הרב דורית ולמקום ומעצימה את תחושת השייכות והביטחון הכל כך משמעותית לצמיחה טובה ובריאה של הילדים.

פורים 2020 צילם שחר זיסו

מינים של צבעוני שפרחיהם אינם אדומים: צבעוני
החרמון וצבעוני ססגוני.

מרץ 2020

מתוך העננים והימים האפורים של החורף הגשום הזה, הופיע האביב. חודש מרץ מצטיין בהרבה ימי שמש ושדות פורחים. עד עכשיו היה הצבע הצהוב שולט וכעת מופיעות הנוריות הראשונות וגם התורמוס כבר זוקף את ראשו הכחול.

העיריות בולטות בשטח בקבוצות קטנות וזה דבר משמח כי מזיק כלשהו עשה בהן שמות לפני מספר שנים והקטין מאוד את מספרן. בחרתי לכתוב על הצבעוני, למרות שאינו שייך לפרחי הבר של סביבתנו הקרובה. בדרך כלל אנו פוגשים את הצבעוני התרבותי, אם אנו מרחיקים מעט נוכל לראות את צבעוני ההרים. הסוג השלישי המוצג כאן הוא צבעוני שנמצא רק בדרום בגובה ההרים.

צבעוני ההרים *Tulipa agenensis* ממשפחת השושניים

צבעוני ההרים פורח מוקדם באביב, בין פברואר לאפריל. אם תרצו לראות את הפריחה סעו לאזור המחצבה של כפר גלעדי.

עמוד הפרח זקוף, מגיע לגובה של עד 40 ס"מ. בראש

העמוד נישא פרח בודד גדול, אורכו 6–12 ס"מ. צבעו אדום-אש. בבסיסי העלים כתם שחור. לעיתים מוקף הכתם השחור בשוליים לבנים או צהובים. הפרח חסר צוף, אך שופע אבקה רבה. מבקרים בו חרקים, בעיקר חיפושיות, הנמשכות לצבע האדום, והן גם המאביקות.

פרחי הצבעוני נפתחים בשעות הבוקר ונסגרים לעת ערב. הפרי הלקט הנפתח ב-3 קשוות (כל אחד מהחלקים בדופן הפרי הנפרדים זה מזה או ניתקים מן הצמח בעת שהפרי נפתח), ובו זרעים רבים. עם היפתח ההלקט מטלטלת אותו הרוח והזרעים נפוצים לסביבה. צבעוני ההרים גדל בעיקר בשטחים פתוחים בחבל הים תיכוני, בהר ובמישור החוף. הצמח מוגן ואסורה כל פגיעה בו.

בארץ צומחים עוד שני מינים שפרחיהם אדומים: צבעוני השרון וצבעוני המדבר. כן גדלים בארץ שני

צבעוני ההרים

צבעוני ססגוני *Tulipa polychrome* ממשפחת השושניים

עד השבוע לא ידעתי שקיים סוג צבעוני כזה בארץ. ניר, בני, טייל באזור מצפה רמון ושלח לי תמונות של פריחות מדהימות. את חלק מהפרחים לא הכרתי ולכן חיפשתי אותם במקורות המקצועיים בגוגל. התמונה שהכי סקרנה אותי הייתה של פרח לבן שנראה לי כמו צבעוני, ואכן התברר שזהו צבעוני ססגוני (שמחתי להכיר).

צבעוני ססגוני הוא מין צנוע יחסית לקרוביו, חמוד ומפתיע. זהו גיאופיט (צמח בעל בצל, פקעת או שורשים מעובים) זקוף ונמוך, גובהו 8–20 ס"מ. בבסיסו 2 עלים סרגליים רחבים, העלה מכופל-מגולגל לאורכו כחצי צינור הפתוח כלפי מעלה. הגבעול מסתעף לשניים ונושא עליו שני פרחים. צבעוני ססגוני פורח בפברואר-מרס. ניצן הפרח נטוי מטה. הפרח פעמוני, גונו ורוד-לבנבן עד סגול, ומרכזו צהוב עז. הפרח מדיף ריח נעים, ובאים אליו חרקים שוחרי אבקה. בישראל הוא גדל באזור הר הנגב ובמדרונות צפונית למכתש רמון בגובה מעל 800 מ'.

צבעוני ססגוני

פִּינֵת הַטֶּבַע של עִירִית שֵׁנִי

איך נדע מתי הצבעוני יפרח?

כאשר מוציא הצבעוני עלה אחד – הוא לא יפרח. רק כאשר מוציא הצבעוני 3 עלים מסולסלים – סימן שהגיע הזמן לפרוח.

(במשתלה אנו קונים צבעונים תרבותיים שהבצלים שלהם בד"כ כבר מוכנים לפרוח.)

עירית גדולה Common Asphodel ממשפחת העיריתיים (פעם השתייכה לשושניים)

בשדות אפשר לראות עכשיו קבוצות של צמח העירית שפרחיו בצבע לבן-ורוד, מאירים למרחקים.

היא גיאופיט גדול, שכיה מאוד. זה צמח זקוף, שעליו מרוכזים כשושנה בבסיסו, וגבעולו, היחיד, חסר עלים ונושא תפרחת מסועפת. בקרקע טמון איבר-אגירה בצורת ציצת-שורשים מעובים.

עירית גדולה משתלטת בשטחים עשבוניים בהם יש רעייה של פרות או צאן. עלי עירית גדולה אינם נאכלים כמעט על-ידי צאן ובקר בזכות שילוב בין חומרי-רעל יחד עם מחטים מיקרוסקופיות חדות שבתאיהם. מחטים אלו עשויות גבישים של אוקסלט הסיידן, מרוכזות בקבוצות בתאים מיוחדים הנקראים אידיובלסטים. הן פוגעות ברקמות הרכות של בע"ח האוכל את עלי העירית וכך מגנות עליהם.

עירית גדולה פורחת מינואר עד מאי. הגבעול עגול, עבה וחזק, גבוה (80 ס"מ). בחלקו העליון של הגבעול נישאים הפרחים. קוטר הפרח 25 מ"מ. הפרח הוא פעמוני או פרוש, ולו 6 עלי כותרת, צבעם לבן עם פס-אורך כתום או ירוק באמצעם; 6 אבקנים, שאבקניהם בצבע חום-כתום מגוונים גם הם את הפרח. הפרחים נישאים על ענפים המסתעפים מגבעול הפריחה, כ-20 פרחים על כל ענף. בכל ענף סדר-הפריחה הוא הדרגתי מלמטה למעלה, הפריחה ממושכת.

החוקר הישראלי אפרים הראובני כתב מאמר ארוך ומפורט על צמח זה ובו הוא קובע כי קדמונינו קראו לו בשם יבלית, הנזכרת במקורותינו כמקור לדבק, ששימש כחומר לאיטום כדי-יין. ואכן יש המכנים

משורשי העירית דבק עד היום, במיוחד לסוליות-נעליים.

צבעוני ססגוני (צילם: אלון בנקי)

צבעוני תרבותי Tulipa ממשפחת השושניים

הפרח צבעוני נקרא כך בשל הצבעים הרבים של הפרח התרבותי. שמו המדעי – טוליפה, מהשפה הפרסית – טורבאן שפירושו בפרסית כובע.

מוצאו של הצבעוני התרבותי במזרח התיכון (טורקיה, כנראה), וטופחו ממנו הצבעונים התרבותיים המוכרים כל כך בהולנד ובמקומות אחרים.

במאה ה-16 נתן הסולטן העותומני בצלי צבעוני לשגריר האוסטרי בטורקיה. בצלים אלה נשתלו בגן הבוטני של וינה אך היו להם קשיי ההסתגלות והם לא התפתחו. לאחר נסיונות נוספים הם אוקלמו, ומהם טופחו זנים חדשים.

בשנים 1634-1638 עסקו בהולנד במסחר ענף של פקעות צבעוניים. השאיפה הייתה לטפח זן שצבעו שחור. כיום מגדלים עשרות זנים, שטופחו בעיקר בהולנד. הם שונים אלה מאלה בגודל הפרח, בצורתו ובצבעו. לצבעוני יש בצל בו אוגר הצבעוני מזון במשך 4 שנים ורק בשנה השלישית או הרביעית הוא פורח.

פורים 2020 צילם שחר זיסו

יעל ומיכל — מקום שלישי!

איריס ומריו — מקום ראשון!

נטע ושחר — מקום שני!

תרבות חינו

עדכונים מהנעשה בתרבות

מאת: אסנת גמרסני

בימים האחרונים אנחנו מתעסקים בעיקר ב"נפלאות הקורונה", אך רגע לפני הבידוד, ההסגר והאיסורים על התכנסויות, הספקנו לחגוג באירועים שונים בחודש וחצי האחרונים.

ט"ו בשבט – חג לאילנות

בשמיר מסורת ארוכת שנים של חגיגת ט"ו בשבט והשנה חגגנו בפעם ה-16 את סדר החג.

כמנהגנו, גם השנה קיימנו את הסדר ביום שישי בחדר האוכל הישר לאחר ארוחת הערב.

הבמה, שנבנתה מבעוד מועד, וארגון וקישוט חדר האוכל, יצרו אוירה חגיגית ומלאת ציפייה לחג המתקרב.

את הערב ליוו בנגינתם המיוחדת אדם, מתי ואוריאל, והנעימו בזמירתם בשירים משמחים - אוריאל, אורלי קידר וחנה עמלני. חידון הקהוט שליווה את הערב העלה חיוכים על פני המשתתפים והפעיל מעט את התאים האפורים של כולנו.

הזוכים המאושרים בחידון ובמבחן הצמחים של עירית שני לא יצאו מאוכזבים וכמיטב המסורת קיבלו תותים מתוקים אותם לקחו הביתה.

את הטקסטים כתבה גם הפעם **לילך צליק** שמצליחה בכל חג ללמד אותנו מחדש על הטבע הסובב אותנו, על תרבות, מורשת, וקצת שירה ומקורות. השנה חגגנו את החג בסימן לאה גולדברג ואת הכתוב הקריאו בנעימות רבה יוחאי פלדמן, מור יניב ויעל ואדר ונדרמיר.

את פעילות החג שתוכננה לשבת נאלצנו מעט לכווץ עקב הרוחות העזות שנשבו. על הטיול למעין הקדוש בהדרכתו של רני ברנור לא ויתרנו, כי כמו שצוטט רני: "גם החלוצים שעלו על הקרקע לא ויתרו בגלל השרקיה", אך את שאר הפעילויות, נטיעות והפנינג בהדרכת שכבת בר המצווה, נאלצנו לבטל.

כל מי שיצא לטיול נהנה מאוד וכולנו תקווה שמזג האוויר בשנה הבאה יאיר לנו פנים ונוכל לחזור לקיים את מנהג הנטיעות בשמיר.

טיול למעין הקדוש (צלמה: יהודית מסד)

תודה רבה לצוות החג: דודו טריגר, וולטר, יולי ונדרמיר ולידל צליק על העשייה, החשיבה, ההשקעה והרמת חג לתפארת. ותודה גדולה לכל מי שעזר ותרום – הקריינים, הנגנים, הזמרים, עירית שני על חידון הצמחים, מירי טריגר על גיוס הורי וילדי שכבת המצווה ולצוות הלוגיסטיקה וההגברה.

הבוז'ולה – ערב יין ומוזיקה בברגיאט.

סיבה למסיבה...

היה זה ג'ורג' דובף, שנחשב כמעט למלך יינני הבוז'ולה, שבמהלך מבריק של יחסי ציבור ושיווק, הפך את הבוז'ולה נובו לכה מפורסם. בשנת 1951 הרשו שלטונות צרפת ליינני בוז'ולה למכור את היין הצעיר שלהם לפני ה- 15 בדצמבר, שהוא התאריך הרשמי שבו יוצאים לשוק היינות הצרפתיים. החגיגה הייתה גדולה, ותאריך מתן ההחלטה - השלושה עשר בנובמבר - הפך להיות התאריך המכריע.

בשנת 1985 שונה התאריך, ונקבע על יום חמישי השלישי של נובמבר, בכל שנה. התאריך הזה, שנקבע על מנת לאפשר חגיגות ארוכות ככל האפשר, נשמר בקנאות. משווקי ויבואני היין בכל רחבי העולם מתחייבים לא לפתוח אפילו בקבוק אחד לפני אותו יום חמישי, וליון עצמו אסור לצאת את גבולות צרפת לפני ה- 8 בנובמבר, כשרק אז הוא עולה ומועמס על מטוסים ומופץ בעשרות המדינות בהן הוא נמכר.

מדי שנה בשנה בחצות הלילה שבין יום רביעי לחמישי השלישי בחודש נובמבר, מציינים ברחבי העולם את סיום הבציר האחרון עם פתיחת בקבוקי יינות הביכורים, הם יינות הבוז'ולה.

שראל כמו בצרפת, נערכות כבר מספר שנים "חגיגות הבוז'ולה" המלוות את השקת היינות בחנויות היין ובמסעדות נבחרות.

ולמרות שבקרוב חוגי הסילון של היין, רבים מזלזלים ביינ הבוז'ולה נובו, חובבי יין מושבעים לעולם לא יסרבו לסיבה למסיבה ולהרים לחיים עם כוסית של יין.

(מתוך <https://www.boutique.co.il/category/beaujoalis>)

אצלנו לא קנאים לתאריכים, אך כבר מספר שנים שבתחילת השנה הלועזית אנו מקיימים, בשיתוף פעולה של ברגיאט עם יקב בן דוד, את אירועי הבוז'ולה השמימי. השנה הנעים לנו מיכאל גריילסאמר בהופעה חיה עם להקתו ממיטב שיריו, ויין נשפך כמים מהיקב המקומי, והכל בניצוחו הבלתי נלאה של יואב טדגי. כל מי שהגיע פיזז בשכרות קלה לצלילי הלהקה עם כוס יין ביד וחוס בלב.

תודה לאייל צרויה ויואב טדגי על ערב נעים ומהנה.

את טיול הקיבוץ השנה הקדמנו, וקיימנו אותו (מזל, אחרת היה מתבטל עקב הקורונה) כחודש לפני המועד הקבוע. ההחלטה להקדים את המועד נובעת בעיקר בשל ההתחממות של השנים האחרונות וכן ההבנה שהקרבה לפסח מונעת מרבים להצטרף לחוויה.

לשמחתנו, בהמשך להצלחה של שנה שעברה, גם השנה יצאו לטיול משפחות רבות, חלקן כבר ותיקות וחלקן שזו להן הפעם הראשונה.

הטיול היה מאורגן למופת עם צוות מדריכים מקצועי, נהגי אוטובוס אדיבים ומגוון רב של הפתעות: קבלת שבת בהובלת הנעורים, שירה בציבור במתחם המרכזי, הרצאה קצרה על טיולים בחו"ל, תיק לכל טייל, אוכל, אוכל ועוד קצת, מטבח מדוגם בניצוחו של וולטר והמון עזרה הדדית.

המטיילים המרוצים דיווחו על תחושות חיוביות של "קיבוץ כמו פעם", בטיול בו כולם מושיטים יד, יושבים יחד זה לצד זה, הילדים מתרוצצים וגם השרירים הכואבים מהטיפוס והגלישה במצוקים אומרים תודה.

אז יש למי להודות.... **תודה לצוות הנאמן – דודו טריגר, יוחאי פלדמן ווולטר. תודה לעמר מירון ומעין פלדמן על התמיכה הלוגיסטית וליעל אוראל קמחי, נעמה קמחי וחגית בן אפרים** על התמונות היפות שאפשר לראות דרכן את החוויות והנופים המקסימים, וכמובן למדריכים, לנהגים ולכל הטיילים.

ומה נשאר? **פורים**

כמו בכל שנה, גם השנה השאלה הנשאלת היא לא "מתי פורים?" כי אם "האם יקום צוות שירים את האירוע?"

אז למזלנו, הצלחנו גם השנה וזכינו לצוות של אלופים שעבד קשה ימים ולילות לארגון מופתי של חג מלא עליזות, תחפושות וצחוק.

הצוות הצעיר: **מיה מירון, עופר משה, דניאל מוצ'ניק, צרויה רונן, מעין פלדמן ועמר מירון** נפגש, יצר, צילם, ערך, קישט ויצר עבורנו חג פורים שמח ומבדח.

לא פשוט לקחת חלק בצוות של פורים. ההיענות לשיתופי פעולה לא גבוהה וגם ההגעה לערבי הקישוט השנה הייתה מין הנמוכות שנצפו בקיבוצנו.

אך, על אף כל זאת, הצוות הנאמן לא אמר נואש והפתיע בתפאורה שעוד לא נראתה – חדר אוכל שהפך בין לילה לארץ עוץ ועיר האיזמרד שנצצה לעברנו. ערב שלישי של תחפושות ובר בלובי עם מוזיקה, שוטים ואווירה, וטיזרים שהעירו את הפייסבוק וקבוצות הווטצאפ, כל אלה יצרו חג פורים מושקע ואיכותי.

תודה רבה לצוות כולו, **לרותם וצוות המטבח** על האוכל, **ליולי ונדרימר** על העזרה בערב תחפושות, ליושבים הנאמנים על שולחן האורחים וכמובן לכל ה"מחסלים והמחסלות" שהגיעו בבוקר להחזיר את חדר האוכל למצבו הטבעי.

הדחליל מארץ עוץ (צילם שחר זיסו)

****ומה מצפה לנו בעתיד???**

כרגע לא ברור, הנחיות ממשרד הבריאות והממשלה יוצרות מצב בו אין אפשרות להתכנסויות ולכן אירועים מתוכננים - כרגע מבוטלים.

את יום האישה שנקבע ל- 2.4 נדחה למועד מאוחר יותר ואת ליל הסדר נקיים איש איש בביתו.

ואחר כך? נראה!

שנהיה כולנו בריאים ושמחים ושנצליח בכל זאת לשמור על קהילה חזקה ומאושרת.

שמירניקים בעולם בצל הקורונה לקטה: יהודית מסד

הפלנטה שלנו, כוכב הלכת ארץ, הפכה תוך כמה שבועות לקרקע גידול של וירוס הקורונה. כולנו, בני המין האנושי, ללא הבדלי גזע, דת מגדר או מיקום גיאוגרפי – שטים באותה סירה בלי לדעת בדיוק לאן ומתי ואיך יסתיים המסע שלנו.

ביקשתי מכמה שמירניקים החיים מחוץ לישראל לשתף אותנו במה שקורה בסביבתם בצל משבר הקורונה. אני מודה להם על שיתוף הפעולה וההיענות המהירה.

עמוס חלפי חי בדאלאס, טקסס.

אלה דבריו: בעיקרון, המצב פה דומה למצב בארץ. בדאלאס הכל סגור. עם זאת, עדיין אין כאן מודעות כמו בישראל. רק בקרב הקהילה הישראלית יש מודעות עצומה. באופן כללי יש פה קצת תמימות. המקומיים לא באמת יודעים מה קורה בעולם, למרות שהכל סגור. אבל זה רק עניין של זמן עד שהכל פה יתנהל כמו בישראל. המגזר העסקי כאן גם בבעיה. יש גל של פיטורים גם כאן. כבעל עסק אני חש חוסר וודאות לגבי העתיד ויש חששות.

עילי חלפי אחיו הצעיר של עמוס, מתגורר בניו-אורלינס, לואיזיאנה.

ב 2005 חוותה העיר הזו את נחת זרועה של סופת ההוריקן קתרינה. וכעת, כ 15 שנים לאחר מכן – העיר ששוקמה הופכת שוב לעיר רפאים. Bourbon st, הרחוב העמוס ביותר בניו אורלינס ואחד הרועשים בעולם – כעת ריק מאדם. להמחשת המצב שלח עילי כמה תמונות מאזור מגוריו.

השוק הצרפתי- נסגר לראשונה אחרי 300 שנה.

רחוב רויאל, בו גר עילי (בדרך כלל עמוס)

איזי עזגד מדווח מלונדון.

אצלנו הכל בסדר. השקט מסביבנו מפתיע ואינו אופייני כלל ללונדון התוססת. ישנם מקומות בהם אנשים מתכנסים אבל כנראה שתוך זמן קצר גם זה יסתיים.

בסביבתנו הקרובה ישנה התארגנות של דיירי הרחוב, אנשים שאינם מכירים כמעט אחד את השני, לעזרה הדדית בכל הקשור לצרכים היומיומיים. לא ברור מה ילד יום וישנה הרגשה כללית של בלבול בכל הקשור להתנהגות במצב של בידוד מרצון או מכורח.

בינתיים אנחנו יכולים לצאת לטיולים קצרים בפארק הקרוב תוך נקיטת צעדי בטיחות כמו לא להתקהל ולשמור מרחק מזרים. זה ממש כמו להיות בסרט סוריאליסטי שבו המרחק הפיזי והחשש מהזולת הוא הנושא המרכזי בו.

נקווה שהימים יעברו והשגרה תחזור.

פינת משאבי אנוש קרן קופיעץ

מרץ 2020

לנו כמטרה להעמיק את הידע בנושא ולבחון את הקשר שבין היזמים והקיבוץ. במשך תקופה זו עובד בן זאב ואנוכי שימשנו ככתובת ליזמים לצד מיה סגל שאמונה על ההיבטים הכספיים. החל מינואר 2020 גובש צוות יזמות שכולל את אילן בלום, מנהל הכספים, נטע שפיגלר, מנהל תשתיות ותפעול ואותי. אנו קוראים מעל במה זו ליזמים המעוניינים להצטרף אל הצוות ולהוות כתובת ליזמים אחרים, למי שמתעניין באופי התעסוקה הזו ומתלבט כיצד לעשות את הצעדים הראשונים - לבוא ולהצטרף אל הצוות. קול קורא פורסם גם על גבי לוחות המודעות השונים.

בתקווה להמשך שגרה מבורכת ובריאה עד כמה שניתן.

ואי אפשר בלי קצת קורונה...

הקורונה מככבת בחיינו, ובכל יום אנו נאלצים ללמוד את ההנחיות המתקבלות ממשרד הבריאות ולבצע התאמות והערכויות שונות. שמירה על השגרה במצב כזה של חוסר ודאות חשובה מאד, ולכן, יחד עם מנהלי האגפים, אנו פועלים לשמר את העשייה הקיימת ולשמחתנו, נכון לכתובת שורות אלה, כמעט ולא נאלצנו לעשות שינויים בהתנהלות הקבועה ואני מקווה שכך יישאר.

מאז שפורסם העלון האחרון הצטרפו אל מערך העובדים מספר ממלאי תפקיד:

אגף הכספים: לירון אדוט התחילה את עבודה כמנהלת חשבונות ואחראית אדמיניסטרטיבית של משרדי הנהלת החשבונות. מאחלים לה הצלחה והנאה רבה בתפקידה החדש.

אגף חברה ובריאות: נברך את אורית לשם-אביב עם כניסתה לתפקיד מנהלת הרווחה והבריאות. אורית מגיעה אלינו מגוון, ניהלה את קהילת גוון בעבר ומשמשת בשנים האחרונות כמנהלת הרווחה בקיבוצה. את השבועות הראשונים מקדישה אורית להכרות עם קהילת שמיר, החברים והנוהגים המאפיינים אותה לצד העשייה השוטפת המחויבת מהמציאות. מאחלים לאורית קליטה רכה, השתלבות מוצלחת ועשייה חיובית ומקדמת, ולנו כקהילה - להנות מהיכולות שלה ומהניסיון והידע הרב אותו היא מביאה.

אגף השירות - המוסך: אל צוות המוסך הצטרף ארז סויסה, מכונאי רכב. מאחלים לארז הצלחה בעבודה.

ועוד כמה דברים:

צוות שכר: עם אישור התקנון ולאחר קבלת הערות הציבור על הצורך בנוכחות של נציג ציבור בצוות, השתנה מודל הפעולה של צוות השכר כפי שפעל מאז יום השינוי. החל מפברואר 2020 בוצעה הפרדה בין צוות השכר, שדן בנושא תנאי ההעסקה של כלל העובדים ומתכנס אחת לרבעון, ובין צוות רשתות ביטחון שמתכנס אחת לחודש ודן בהיבטים של הכנסה של חברי הקיבוץ בלבד. אשמח להרחיב בנושא באופן פרטי (ניתן לצפות גם בשיבת המזכירות הרחבה שבה הוצג התקנון החדש). על לוחות המודעות פורסם קול קורא לאיתור נציג/ת ציבור בעל רקע וניסיון בתחום משאבי אנוש או שכר עובדים. מוזמנים לפנות ולהצטרף אל הצוות.

צוות יזמות: התנהלות היזמים בקיבוץ מלווה מאז ומתמיד באופנים שונים. בשנים האחרונות שמנו

מהבלוג הקודם:

"מה זה ארכיון בשבילך, היא שואלת אותי. ואני, שידעתי שהשאלה הזאת תעלה, מעבדת את הנתונים במוח ומנסה לזכור את התשובה.

תהיי אותנטית, תהיי אותנטית, אני אומרת לעצמי בראש. ואני, שהמוח שלי כבר לא כזה מחודד, אין לי מושג אם מה שאמרתי היה הדבר הנכון או לא, אם זה היה מספיק, או שהחסרתי יותר מדי פרטים שכל כך ברורים לי מאליהם, עד שבעשירית השנייה החלטתי שלא מספיק חשוב לומר אותם". (הבלוג של איריס, עלון 98 15.12.19)

התשובה לא נכונה - אבל הכל טוב

את הטור הקודם פתחתי בשאלה שנשאלתי, ועד רגע הוצאת העלון עדיין לא ידעתי האם עניתי את התשובה הנכונה או לא. עכשיו אני כבר יודעת שלא עניתי את התשובה הנכונה.

אין לי מושג מהי התשובה הנכונה ומבחינתי מאוד יכול להיות שגם השואל לא יודע.

אני מאחלת הרבה הצלחה למתמודדת שכן ענתה את התשובה הנכונה, מקווה שגם בשבילה ארכיון הוא דרך חיים, הבנה של ארכיון הקיבוצי יש משמעות גדולה במחר של הקיבוץ, כי 'אם אין עבר-אין מחר' וכי אנו, בני האדם, בנויים בטבע שלנו על לזכור מה שהיה בעבר ולהשתמש בזה במידת הצורך בהווה.

יש שיקראו לזה 'היסטוריה' וירצו לשמר אותה, ויש שיפשפשו כדי למצוא מאמר או החלטה שהתקבלה, כדי לבדוק השתלשלות עניינים או להוכיח אמירה או דעה. יש שיחפשו תמונה ששווה אלף מילים ויש שינסו לפענח מכתב בכתב יד או הערכה ממורה לתלמיד מלפניי כך וכך שנים.

באופן טבעי חלק מהאנשים יותר סנטימנטליים ושוחרי שימור וארכיון ואחרים לא.

חשוב שהארכיון ישמור על סדר והגיון בתיוק וקטלוג הפריטים, חשוב להתמיד ולהשתמש בתוכנות השימור והקטלוג, אך גם בנייר, כי הוכח שנייר נשמר הכי טוב לאורך שנים רבות, טכנולוגיה משתנה ולעיתים מתעתעת בנו.

אז הכל טוב, הגשם והקור הטוב של החורף שפוקד אותנו. השמש המלטפת שמזכירה לנו ימים יפים ואופטימיים. ההמלטות בשדה וההצצה של צמחי החורף השונים.

הכל טוב.

שמירטוריה – חידון מס' 2 מאת: גדעון ורדי

(תשובות בסוף המדור "אמנות במטבח")

1. מיהו מנג'ר ליברפול האגדי שאמר "הפסד גרוע ממוות, עם הפסד צריך לחיות"?

א. ג'ו פייגן ב. ביל שאנקלי ג. קני דלגליש ד. בוב פייזלי

2. מה היה הקליפ הראשון ששודר בערוץ "מוזיקה 24"?

א. שלג צח ב. חום יולי-אוגוסט ג. רד מעל מסך הטלוויזיה שלי ד. עוד חוזר הניגון

3. איזו אוניברסיטה אינה חלק מ"ליגת הקיסוס"?

א. דארטמות' ב. קורנל ג. בראון ד. דיוק

4. מה היה כינויו של רפי איתן ז"ל?

א. רפי המסריח ב. רפי המוזר ג. רפי המטורף ד. רפי הנמוך

5. על מי כתב אפרים שמיר את השיר "נכון את יפה"?

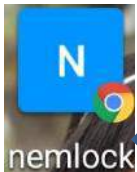
א. מירי אלוני ב. ירדנה ארזי ג. לאה לופטין ד. רותי הולצמן

ממש בימים אלו אנחנו עושים שינויים בצורת הכניסה לאולם ספורט. את המפתחות שמנו בצד והכניסה (דרך הדלת הקרובה לחדר הכושר) תהיה באמצעות הטלפונים הניידים בלבד.

אז איך עושים את זה?

לקבלת אישור כניסה יש ליצור קשר (אפשר גם בווצאפ) עם אסנת גמרסני 052-5244277.

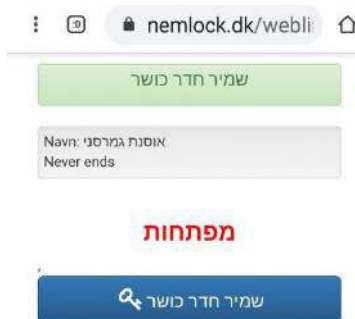
ברגע שתוקמו במערכת תקבלו הודעת SMS (ההודעה אינה בעברית), יש להיכנס ללינק המצורף בהודעה ולשמור את הלינק על מסך הטלפון שלכם (יראה כך).

כעת להפעלה....

בעומדך לפני דלת הכניסה יש לוודא שמיקום הטלפון מופעל וללחוץ על הלינק ששמרת על מסך הבית.

כעת ייפתח לכם מסך זה

לחצו על הלחצן הכחול וכשצבעו ישתנה לירוק יש לכם 10 שניות לגעת בכפתור השחור הצמוד למשקוף השמאלי של הדלת (נגיעה קלה בלבד).

בהישמע קליק חלש סימן שהדלת ניתנת פתיחה.

אימון נעים.

יש להשאיר אחריכם נקי ומסודר, לא לשכוח ציוד באולם ולא להכניס אוכל, שתיה או מסטיקים.

אנא כבו את כל האורות, והמאווררים ובידקו שכל הדלתות שבאולם סגורות.

על כל תקלה או שבירה שראיתם יש לידע את דורון או אסנת.

קצת מפה וקצת משם

ימי קורונה במפעלים שלנו

רגע לפני סגירת הגיליון, ביקשתי את שני המפעלים שלנו לדווח קצת על מה שקורה אצלם בצל ימי הקורונה:

אילן פיקמן מדווח משלא"ג:

שלא"ג מייצרת באופן מלא ואף מוגבר בימים

אלה, בכל ארבעת האתרים שלה. שרשרת האספקה מאפשרת המשכיות אספקה ללקוחות, שרואים ביקושים בשוק ואף מגדילים מלאים לביטחון.

המפעלים התארגנו ועובדים תחת תקנות ונהלים להורדת סיכוני הקורונה, כולל עבודה מהבית, שמירת מרחק, חיטוי, הפרדת משמרות, ביטול התקהלויות וכדומה.

נאחל שנעבור תקופה חסרת תקדים זו בשלום.

SHAMIR

ניר שמואל מדווח מהאופטיקה:

שמיר תעשיות אופטיקה מוגדר מפעל חיוני וכפועל יוצא מכך יכול להמשיך לפעול כרגיל בכל עת שמוגדר מצב חירום או סגר כללי. בשלב זה תחום האופטיקה וכל מי שבשרשרת הערך, מוגדרים כענפים חיוניים ולכן רשאים להמשיך לפעול ללא מגבלות.

אף על פי כן, על מנת להבטיח את בריאות העובדים שלנו ולאפשר המשכיות עסקית במקרה שאחד מעובדינו ידבק, אנו מקפידים על כך שבכל רגע נתון לא יהיו בבניין יותר מ-30% מהעובדים.

באתרי הייצור על "הגבעה" (שמיר מוצרים ושמיר זכוכית) ובשמיר-אייל, פיצלנו את העובדים לקבוצות, כאשר אנו מונעים מפגש ומעבר של עובדים בין הקבוצות השונות. פעולה זו נועדה להבטיח המשכיות עסקית במקרה שאחד מהעובדים ידבק. במקרה כזה רק העובדים שבקבוצה שלו יצטרכו להיכנס לבידוד והקבוצות האחרות יוכלו להמשיך לעבוד.

גם את עובדי המטה והפיתוח פיצלנו כך שחלק עובדים מהבית וחלק מגיעים למשרדים.

המצב דומה גם בחברות הבת שלנו בעולם אשר הונחו לפעול באופן דומה.

דרישת שלום מאוסטרליה

כמעט חודשיים מאז עשתה משפחת מלול רילוקיישן לאוסטרליה. כל כך הרבה קרה כאן מאז...

תחילה שהתה המשפחה במלון בסידיני אך לאחר כשלושה שבועות, עברו לביתם החדש והמרווח. שתי הבנות נקלטו בביתם ודן התמקם בגן.

יסמין, שיצאה לשליחות מטעם [קרן היסוד](#) אמורה, בתפקידה החדש, לארח תכופות בביתה נדבנים, אחמייים וידוענים כאלה ואחרים.

טרם עברו שבועיים מאז עברו לביתם החדש וכבר נקראה יסמין למשימת האירוח הראשונה שלה: לארגן מפגש של נדבנים יהודים אוסטרליים עם הנשיא רובי ריבלין. למפגש הוזמן גם עידן רייכל לשמחת כולם, ובעיקר לשמחת המארחים.

אבל גולת הכותרת של הערב - הנאום הקולח בשפת המקום שנשאה יסמין. את הסיפא שלו היא קשרה לביתה בשמיר: היא ספרה לנוכחים על הקיבוץ בצפון בו נולדה וגדלה שהוקם לפני כ-75 שנה בסיוע קרן היסוד. היא נעזרה גם בתמונה ארכיונית המעידה על כך.

הרי לכם סגירת מעגל יפה ומרגשת.

בינתיים הגיעו ימי קורונה והכל השתנה...

ואף על פי כן - נאחל ליסמין ולמשפחת מלול כולה שייהנו ויפיקו את המרב משהותם ביבשת האוסטרלית (גם בימי קורונה), אבל גם שיתגעגעו וישוּבו אלינו עם הרבה חוויות ותובנות.

גם סבתא חדוה חזרה בינתיים מאוסטרליה עם המון חוויות, היישר אל הבידוד והסגר בשמיר. אך אל דאגה – מיד נחת אצלה משלוח מהכולבו יחד עם הדואר והעיתונים וגם המון חיבוקים ואהבה וירטואליים.

ברוכה השבה!

קצת מפה וקצת משם

למאיה סגל ובני משפחתה

תנחומים

במות האב והסב

שלמה(סטפן)

בריצ'קובסקי ז"ל

ברכות

לאיב הנרי ולהדס גילדר

לרגל גיוסן לצה"ל

בהצלחה!!!

ושובו הביתה בשלום

איך נפלו נפילים

האלון בצומת חורשת טל. צילמה: מיכל פרטיג

האלון בצומת חורשת טל, העניק צל וחופה ירוקה ומרגיעה במשך מאות שנים, ומטבע הדברים, נקשרו בו גם סיפורים (אני שמעתי לפחות אחד).

את הסיפור הבא שמעתי מחמותי, ציפורה ז"ל: השנה 1951 והיולדות של שמיר נסעו עד לבית החולים הסקוטי בטבריה כדי ללדת. כשחזרה ציפורה עם התינוק ישראל בזרועותיה, נסעה בתחבורה ציבורית (כן, כן, אמת לאמיתה) והאוטובוס הוריד אותה בצומת מול חורשת הארבעים (כך קראו אז לחורשת טל).

כביש לשמיר מכיוון עמיר עוד לא היה והקיבוץ שלח רכב (מהמעטים שהיו) בדרך כפר סאלד הישנה (והקופצנית) לאסוף אותה ואת הרך הנולד.

עד שהגיע הרכב, ישבה ציפורה עם הרך הנולד בחומו של חודש יוני בצילו של האלון הגדול.

גזעו של האלון נבקע לשניים בסערה האחרונה (תמונה בעמוד הבא) והנוף בצומת השתנה לעד...

אשמח אם תשתפו בסיפורים נוספים בהקשר לאלון המיתולוגי.

כן המפקדת

ברכות חמות לסג"מ **יובל שלומי**.

יובל סיימה בהצלחה קורס קצינות ת"ש ובימים אלה ממש מסיימת גם את ההשלמה החיילית. נאחל לה בהצלחה בהמשך השרות הצבאי.

החברה לפיתוח הגליל מקדמת אנרגיה סולרית

במסגרת תכניות 2020 ואסטרטגיית ההשקעות שנקבעה בתחום האנרגיה הירוקה, מקדמת 'החברה לפיתוח הגליל' פרויקטים סולאריים רחבי היקף באזור הגליל העליון, בשני ערוצים: פאנלים לגגות ושדות סולאריים קרקעיים.

החברה הצטרפה לתאגיד 'משקי אנרגיות מתחדשות', חברה ארצית מובילה בתחום הפוטו וולטאי. הפרויקט הראשון יוקם בקיבוץ כפר בלוס, בהשקעה של 42 מיליון שקלים, על שטח של כ-110 דונם וייצר כ-9 מגה וואט.

פרויקטים נוספים בגדות ובכפר סאלד אושרו בוועדת משנה נוף גליל, כחלופה צמודת דופן לישוב

קצת מפה וקצת משם

♣ * סיוע לאוכלוסיות עם צרכים מיוחדים - פעילות ליווי והוראה פרטנית של בעלי צרכים מיוחדים. להרשמה להתנדבות או לבקשת סיוע: [לחצו כאן](#)

(ניוזלטר של התנועה הקיבוצית 19.3)

ימי קורונה

אני בטח לא אחדש הרבה לרבים מכם, אבל למען הזיכרון הקולקטיבי הקיבוצי/קהילתי, הנה כמה מבצעים / פרויקטים שליקטתי מ"מקומי" ומפייסבוק בימי קורונה (וסליחה אם שכחתי מישהו או משהו):

- משלוחים עד הבית מהכלבו, חד"א והמרפאה.
- מירי ספרילי - מירי מירון בשתי"פ עם עדי חלפי הביאו את הספרייה וסיפורי הילדים לכל בית דרך השידור בפייסבוק ובערוץ המקומי.
- גיוס תרומה למבצע חילוץ הישראלים ש"נתקעו" בקולומביה וקוסטה-ריקה וביניהם אמיתי בקר.
- פאב על גלגלים שעבר בליל שבת ברחובות, הרים את המורל וחילק משקה חינם למזמינים.
- פרח וברכה שהונחו על סף ביתנו בערב שבת.
- עוגות, פיצות ושאר מאפים ובישולים - בהזמנה עד דלת הבית.
- ומעל לכל, המתנדבים הפועלים בכל התחומים הנ"ל ואף מעבר לכך ומגיעים לבתי הוותיקים אפילו כדי להתקין להם תכנת זום כדי שיוכלו לתקשר עם העולם סביבם.
- תודה לכולם ושנשאר בריאים.

צלמה: פזית כורידן

שתקודם במסגרת שינוי תב"ע לפיתוח שדות סולאריים קרקעיים.

בנוסף השקיעה 'החברה לפיתוח הגליל' 10 מיליון שקלים לכיסוי גגות מפעלים בפאנלים סולאריים במפעלים שבבעלותה, באזור התעשייה הדרומי של קריית שמונה (גליל קירור, אבוקדו גל, עוף הגליל ובקרוב גם קואופרטיב התחבורה ומתחם המנפטה).

דעתי האישית? (כמו שאומר מתי בר אלון):

נפלא שסוף סוף הבינו את הפוטנציאל של גגות סולריים ומשקיעים בו. עם זאת, יהיה לי מאד חבל לראות שטחים ירוקים המכוסים היום בשפע פריחה ודבורים האוספות אבקה וצוף - מתכסים בפנלים סולריים. הגליל הוא אחת מפנינות הנוף האחרונות שנותרו בארץ וצריך לנסות ולשמר זאת.

גגות סולריים במתחם "ביג" קריית שמונה (תקשורות)

הרשמו לחמ"ל המתנדבים של התנועה הקיבוצית

החמ"ל, שירכו פניות להתנדבות וגם של אלו הזקוקים לסיוע ויחבר ביניהם, יתמקד בכמה אפיקי התנדבות אפשריים, והם:

- ♣ **איסוף וחלוקת מוצרי מזון לפסח** - בעקבות ביטול סדרי הפסח הקיבוציים, נבקש לסייע למשפחות מוחלשות ע"י שינוע מוצרי מזון לקראת החג.
- ♣ * **חקלאות** - סיוע לחקלאים ברחבי הארץ, הזקוקים לעובדים ומתנדבים.
- ♣ * **שינוע מזון** - סיוע בהעברת מוצרי מזון ותרופות לאוכלוסיות נזקקות.
- ♣ * **קייטנת ילדי צוותי רפואה** - סיוע בהפקת והדרכת פעילות במסגרות מצומצמות לילדים של עובדי רפואה על מנת לאפשר את פעילותם החיונית של הוריהם.

אמנות במטבח מאת: רות בן-זאב

ממולאים

לרוטב

2 כפות רסק עגבניות
מיץ מחצי לימון
כף סילאן
מלח ופלפל
מים רותחים
משמשים מיובשים

אופן ההכנה

מרוקנים את הקישואים, את כל הקישואים המרוקנים שומרים בקערה עם מי מלח.
מחממים שמן זית במחבת ומטגנים את הבצל והשום עד הזהבה. מוספים רבע מהכמות של תוכן הקישואים (משאר הקישואים ניתן להכין פריטטה) ומטגנים עד שהנוזלים מתאדים.
מוסיפים אורז, עגבנייה ועשבי תיבול, ומערבבים.
ממלאים את הקישואים, לא דוחסים ולא ממלאים עד הסוף.
מערבבים את חומרי הרוטב עם מים רותחים, שופכים על הקישואים ומוסיפים מים לכיסוי.
מפזרים מעט משמשים, מביאים לרתיחה.
טועמים ומשפרים תיבול.
מנמיכים מאוד את האש ומבשלים כשעתיים.

אני מאד אוהבת ממולאים ומכתירה את אבא שלי בתור מלך הממולאים. בכל ארוחת שישי יש מספר סוגים של ממולאים, וכולם מדהימים.

תמיד יהיה קישוא ממולא ולצידו לפחות עוד סוג אחד, עלי כרוב ממולאים או פלפלים (מהסוג הצר והארוך), בצל, סלק או עגבניות, ועוד ועוד - כיד הדמיון הטובה עליו.

מכיוון שיש לנו מספר טבעוניים במשפחה, אין בשר בממולאים.

לאבא שלי תמיד יוצא עודף מילוי שאנחנו מקבלים לשולחן כתוספת, וכאן אני חייבת להודות שהיא קצת פחות מוצלחת.

אני שואפת להגיע לרמה שלו ומתאמנת בזמן האחרון, בעיקר על קישואים ממולאים. את הקישואים אני מרוקנת עם מכשיר שקיבלתי מחברה לפני כמה שנים - ידית עם מספר ראשי פלסטיק מתחלפים בקטרים שונים. הרבה יותר קל ונוח מלרוקן את הקישוא עם הקישואן.

בכמות המלית הזו, לא נשארים לי יותר מדי עודפים. ואותם אני זורקת.

חומרים

15 קישואים דקים

מעט שמן זית

2 בצלים קצוצים דק

4 שיני שום

½ כוס אורז עגול

חצי חבילת פטרוזיליה קצוצה דק

חצי חבילת כוסברה קצוצה דק

חצי חבילת נענע (עלים בלבד) קצוצה דק

עגבנייה מרוסקת על פומפיה

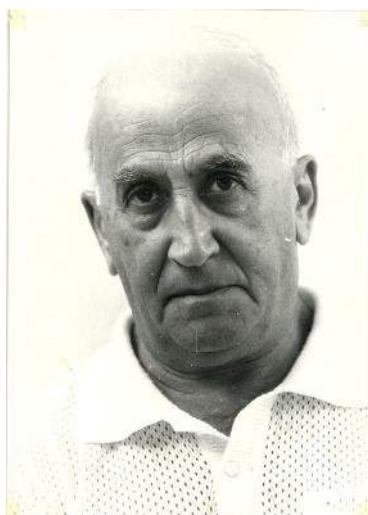
חצי פלפל חריף קצוץ דק

תשובות לשמיריטרייה 2

1. ב. ביל שאנקלי
2. ג. רד מעל מסך הטלוויזיה שלי
3. ד. דיוק
4. א. רפי המסריח
5. ב. ירדנה ארזי

ארכיון שמיר

יעקב עופר

תמונת החודש

מאוסף תמונות הארכיון

נזכור

31.3.1945	נפל	אריה [ליוניה] שכטר
4.3.1956	נפל	שמשון שרצר
17.3.1962	נפל	מיכה גדליהו
5.3.1965	נפטרה	שושנה לזרוביץ
4.3.1969	נספה	צבי כהן
20.3.1988	נפטר	יעקב עופר
17.3.1989	נפטרה	לאה בורגמן
21.3.1991	נפטרה	רוזלין אדוט
3.3.1994	נפטר	אפרים [פיליפ] מיכאלי
20.3.1994	נפטר	ניסן יואלי
29.3.1996	נפטרה	גיטיה ורדי
11.3.1998	נפטר	בצלאל [צולו] פלדמן
6.3.2004	נפטר	מנחם [מקס] רגב
7.3.2004	נפטר	יעקב [יניו] פיצר
25.3.2004	נפטר	אברהם לזרוביץ
12.3.2005	נפטרה	ליובה כהן
14.3.2005	נפטר	אריה [ליקא] יוגב
21.3.2007	נפטרה	גליה בן - חורין
31.3.2010	נפטר	דוד הרשקוביץ
7.3.2018	נפטרה	רודקוב טובה
25.3.1957	נפטר	גיל שפכנר
17.3.1983	נפטר	אמיר בן - זאב
15.3.1959	נפטרה	ברכה ינובר
16.3.1962	נפטרה	שרה סטרקין
24.3.1963	נפטרה	דבורה פיצר
12.3.1976	נפטר	שמעון לזרוביץ
17.3.1983	נפטרה	רחל שיניצקי
16.3.1998	נפטר	ג'קוב לנדר

י ה י זכרם ברוך

נזכור

ארכיון שמיר

יונתן שילוח

תמונת החודש

מאוסף תמונות הארכיון

10.2.1972	נספה	אשר כגן
18.2.1985	נפטר	ברל גרשקוביץ
25.2.1985	נפטרה	שושנה-רוזיקה כהנא
25.2.1988	נפטר	חיים שפיגלר
24.2.1991	נפטר	פישל בלוצרקובסקי
1.2.2000	נפטר	חנן אברהמי
5.2.2005	נפטר	יונתן שילוח
5.2.2005	נפטרה	אדית פלדמן
24.2.2007	נפטרה	בלה בלוצרקובסקי
28.2.2008	נפטרה	אטי דורון
9.2.2012	נפטרה	מטילדה בר נור
10.2.2013	נפטרה	שרה-שוריקה ברוורמן-שפכנר
1.2.2014	נפטרה	בטיה הרשקוביץ
8.2.2016	נפטר	ארנון דורון
19.2.1962	נפטרה	סוזנה אשכנזי
11.2.1979	נפטר	אריה פיצר
6.2.1988	נפטר	צבי עמלני
19.2.1990	נפטרה	רחל לוי
15.02.2008	נפטרה	אסתר חודס
6.2.2011	נפטר	יעקב טישלר

י ה י ז כ ר ס ב ר ו ך

רוח רוח...

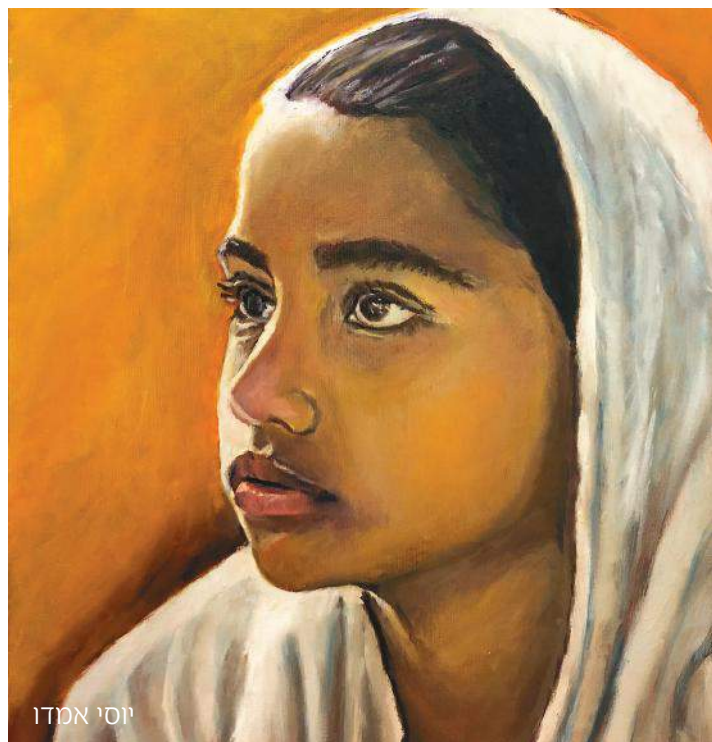
השכיב כמה
עצים לנוח

צילם: אפי שריר

איריס נתנזון

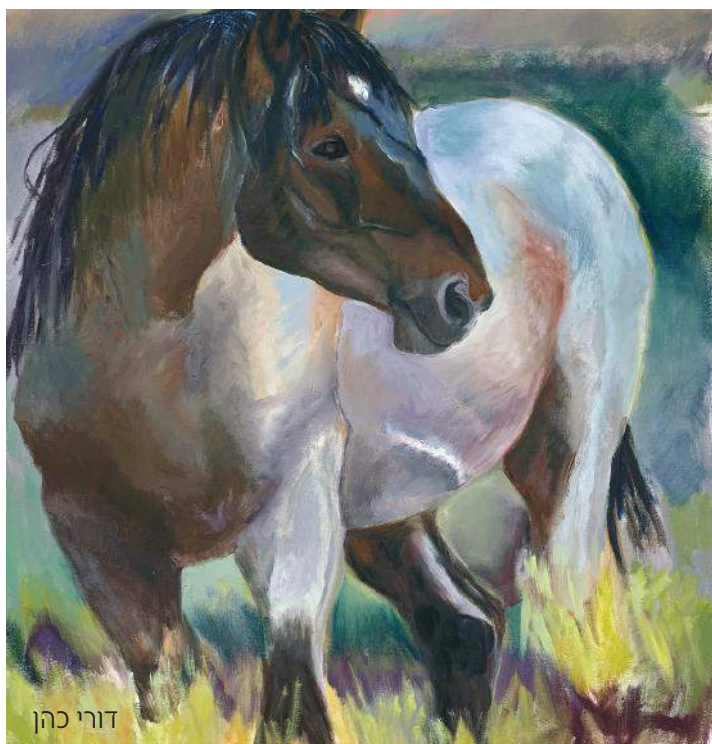
יוסי אמדו

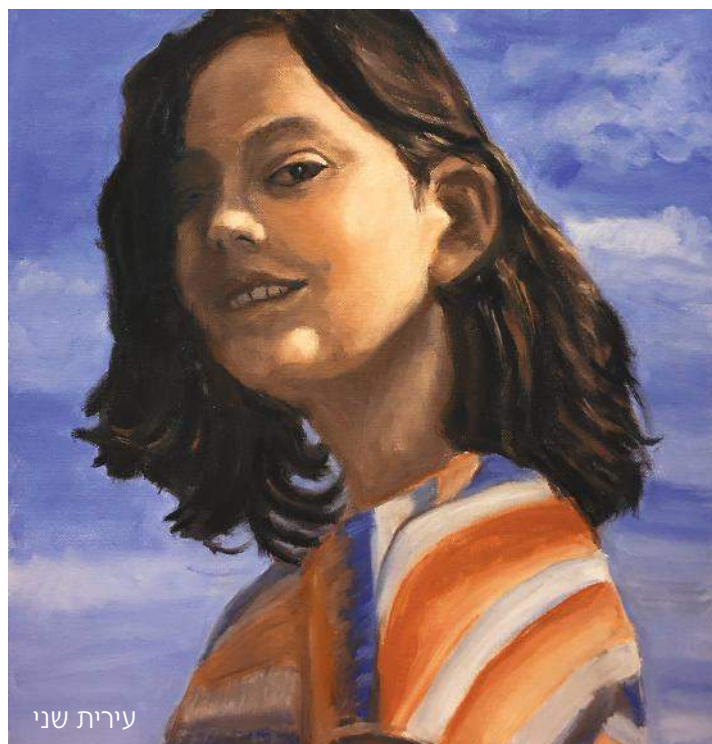
עמי צור

אירנה שנל

דורי כהן

עירית שני